

POSTANOWIENIE

3 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Trzebiatowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 3 czerwca 2026 r. w Warszawie
zażalenia R.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 11 marca 2025 r., VII AGa 1453/23,

w sprawie z powództwa R.

przeciwko L. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

z udziałem interwenientów ubocznych P. spółki akcyjnej w W. i T. spółki z

ograniczoną odpowiedzialnością w M.

o zapłatę,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Powód R. wniósł o zasądzenie od pozwanego L. sp. z o.o. w G. kwoty 136 360,87 EUR wraz z odsetkami od kwoty odszkodowania w wysokości 5% rocznie, licząc od dnia skierowania pisemnej reklamacji do przewoźnika,[...] oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym opłaty od pozwu i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że objęta pozvem kwota stanowi równowartość szkody powstałej w związku z kradzieżą towaru, który pozwany podjął się przewieźć na zlecenie powoda.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem zaocznym z 11 kwietnia 2021 r. uwzględnił żądanie pozwu w całości i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 136 360,87 EUR wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 29 lipca 2024 r. oddalił apelację powoda od w/w wyroku Sądu Okręgowego oraz orzekł o kosztach postępowania.

Powód 10 grudnia 2024 r. wniósł skargę kasacyjną od wyroku apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w dniu 22 stycznia 2025 r. – na podstawie zarządzenia z 17 stycznia 2025 r. – wezwał powoda do doprecyzowania wniosku kasacyjnego w odniesieniu do zakresu zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z 11 marca 2025 r. odrzucił skargę kasacyjną powoda wobec uznania, że wniosek tej skargi nie został w przedmiotowej sprawie skonstruowany w sposób spełniający wymogi określone w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd wskazał, że skarga kasacyjna wniesiona przez powoda nie zawiera niezbędnej korelacji między zakresem zaskarżenia, a zakresem wniosku kasacyjnego i w związku z tym podlega odrzuceniu.

W zażaleniu z 3 kwietnia 2025 r. na to postanowienie powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o przyznanie mu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, zarzucając Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 398¹ § 1 k.p.c., art. 2 Konstytucji RP, art. 398⁶ § 2 k.p.c., art. 130 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 379 pkt 5 k.p.c., art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części (pkt 1); przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2); wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3).

W uchwale składu siedmiu sędziów z 5 marca 2026 r., III CZP 29/25, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że określenie zakresu wniosku skargi kasacyjnej jest niezbędne jedynie, gdy wniosek ten obejmuje uchylenie i zmianę zaskarżonego orzeczenia. Zamieszczenie w skardze kasacyjnej wniosku o uchylenie i zmianę orzeczenia z pominięciem oznaczenia zakresu żądanego uchylenia i zmiany stanowi istotną wadę skutkującą odrzuceniem skargi *a limine* (postanowienia SN: z 26 września 2022 r., I CSK 1563/22; z 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12; z 8 maja 2008 r., V CZ 26/08 i z 19 marca 2009 r., II UZ 9/09).

We wniesionej skardze kasacyjnej powód określił zakres zaskarżenia wyroku Sądu drugiej instancji wskazując, że zaskarża ten wyrok w całości. Następnie w piśmie procesowym z 23 stycznia 2025 r. powód wskazał: „doprecyzowuję wniosek kasacyjny w odniesieniu do zakresu zaskarżenia, który został zawarty w pkt. A skargi kasacyjnej, wskazując, iż Powódka zaskarża wyrok w części, tj. w zakresie pkt. I oraz pkt. II zaskarżonego wyroku”. Jednocześnie, w dołączonym do w/w pisma brakującym odpisie tej skargi, powód wniósł o: „uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 lipca 2024 r. (sygn. akt: VII AGa 1453/23) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu Sądowi do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania [...]”, ewentualnie, w przypadku spełnienia przesłanek z art. 398¹⁶ k.p.c., wniósł o: „uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 lipca 2024 r. (sygn. akt: VII AGa 1453/23) i rozstrzygnięcie sprawy co do jej istoty oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania [...]”.

Powód zaskarzając wyrok Sądu drugiej instancji nie sprecyzował zakresu, w jakim żąda uchylenia tego wyroku. Zawarty w skardze wniosek o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego, nie może być ani utożsamiany z żądaniem uchylenia orzeczenia czy to w całości, czy w części, ani uzupełniany założeniem sądu, że zakres żądanego uchylenia odpowiada wskazanemu przez stronę zakresowi zaskarżenia orzeczenia skargą kasacyjną. Zakres zaskarżenia oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia stanowią przedmiot odrębnych wymogów formalnych skargi kasacyjnej, co oznacza, że strona powinna w obu tych kwestiach odrębnie sformułować własne stanowisko (postanowienia SN: z 15 września 2020 r., V CSK 116/20 i z 16 listopada 2023 r., I CSK 3565/23).

Dodać należy na marginesie, że zupełnie bezzasadne są zarzuty powoda w jego zażaleniu, w tym zwłaszcza te w/w przepisów procesowych (pkt 1-2 i 3 *petitum* zażalenia). Pretensje zgłoszone w tych zarzutach wobec Sadu Apelacyjnego są nie na miejscu. Sam powód podporządkował się przecież zarządzeniu tego Sadu i wezwaniu go do uzupełnienia wytkniętego braku w przedmiocie doprecyzowania wniosku kasacyjnego co do zakresu zaskarżenia. Skoro tak uczynił i wykonał to zarządzenia, doprecyzowując swój wniosek, to nie może teraz twierdzić, że został niejako wprowadzony takim zobowiązaniem w błąd albo że ów brak był fikcyjny czy tylko pozorny. Jego własne działanie potwierdza, że tak jednak nie było – co wyklucza tego rodzaju pretensje już choćby w świetle zakazu *venire contra factum proprium*. Tym bardziej powód nie może podnosić, że odnośne zarządzenie Sądu było niejasne czy niekonkretne. Jeśli tak by było, to profesjonalny pełnomocnik wiedziałby, jak ma w takiej sytuacji zareagować – a na pewno zgłosiłby takie wątpliwości wcześniej, ewentualnie wykonałby wezwanie do uzupełnienia braków w sposób odmienny, dając zamiast doprecyzowania inne wyjaśnienie lub też formułując to doprecyzowanie w sposób odmienny.

Wobec tego nie może być tu mowy o nieważności postępowania wobec pozbawienia powoda możliwości obrony swoich praw poprzez skorzystanie z możliwości wszczęcia postępowania kasacyjnego ani o wystąpieniu związanego z tym naruszenia w/w norm konstytucyjnych dotyczących ochrony prawa do sądu i ochrony zaufania do państwa i prawa (kolejno pkt 4 i 5-6 *petitum* zażalenia). W zaistniałej sytuacji żadna z tego rodzaju zasad nie może tłumaczyć wad konstrukcyjnych skargi kasacyjnej – stanowiącej wyjątkowy środek zaskarżenia, a tym bardziej uchylać ich skutków określonych ściśle interpretowanymi i egzekwowanymi regułami procesowymi, tym bardziej, jeśli wniesienie skargi kasacyjnej objęte jest reżimem profesjonalnej reprezentacji.

Dlatego też, wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Apelacyjny prawidłowo uznał, że – wobec niespełnienia przez powoda wymogów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. – skarga ta podlegała odrzuceniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

[a.ł]

Marcin Trzebiatowski

(M.K.)